

de tek kurumuz. Farklı yazarları takip eden, farklı düşünebilecek kişileri arıyorduk. Sonuçta değişik sesler çıkaracak insanları bir araya getirdik. Büyük bir ekip olsun, ama kurumsallık deyince hiyerarşi anlaşılmasın dedik. Kurumsallaştıracağımız şeyin kültürümüz olmasını istedik. Buna "açık yüreklilikle" ismini verdik. En iyi fikir en kıdemlininki değildir dedik. En iyi fikirler çatışmalardan doğar dedik. Herkesin el sıkıştığı ortamdan yaratıcı fikir pek çıkmaz dedik. Tabii ki dengeyi koruduk ve fikir çatışmasının bireysel çatışmaya dönüşmesine izin vermedik. Çok keskin bir hiyerarşi yerine herkesin elinden geldiğince katkı yapacağı bir ortam kurduk.

Birçok tanınmış kurum sizi konferanslara davet ediyor. Bu konferansların profesyonel hayatınızdaki yeri nedir?

Kendi başıma olduğum ve içten içe titrediğim anlardır o konferanslar. Oysa 1.000'i aşkın sunum yapmışımdır. Bense 10 kusura senelik kariyerimi bir hatalı cümleyle çöpe atma endişesi yaşıyorum. Bazı etkinliklere dünyanın her yerinden üst düzey yöneticiler geliyor. 1.000-1.500 kişi önünde 1 saniyede rezil olma olasılığın var. Konferansta bir şeyler anlatmak, insanların bundan etkilenebildiğini görmek çok güzel. Esas ben işin kulis kısmından besleniyorum. Konuşma bittikten sonra yanınıza insanlar gelir, küçük bir grup oluşur, farklı fikirler havada uçuşur. İşte ben bu enerjiden besleniyorum. Bazen

sadece o iki dakikalık iletişim için iki saat sahnede konuştuğumu düşünürüm. Tüm riski de o dakikalar için alırım. Samimi olmam gerekirse, sahneye çıkmaktan hoşlanan değil, aksine korkan biriyim.

Son işlerinizden birinde tanınmış bir otomotiv firmasının yeni modelini işlediniz ve reklam televizyonda bayağı ilgi gördü. Firma ile iletişim nasıl gelişti, neler yaptınız?

Markanın Türkiye'deki algısı yukarı çekecek fikre çalıştık. İşin ürün tarafında değildik. Şirket zaten modeli üretmeye karar vermiş. Ürünü anlatma, hangi dokunma noktasında hangi duyguya yer verileceği üzerine bir çalışma yaptık. Güç odaklı markalar var, heyecan odaklı markalar var; biz hangi duygular daha boşta diye araştırmayı kurguladık ve dönüşüm duygusuna odaklandık.

FutureBright yanında Davranış Enstitüsü'nü de kurdunuz. Enstitünün işlevinden söz eder misiniz?

Davranış Enstitüsü, FutureBright'tan 2 sene sonra kurduğumuz, uygulayıcı bir yapı. FutureBright araştırmayı yapıyor, boşluğu tespit ediyor. Doldurma işiniyse enstitü hallediyor. Biz işi kapıya kadar getiriyorduk, sonra kapıdan içeri başkaları alıyordu. Dedik ki pası biz verirken golü başkası atmasın. Teşhisi koyuyoruz FutureBright'ta, operasyonu da enstitüye havale ediyoruz.

2013'te Bilkent Üniversitesi İşletme ve Ekonomi Topluluğu tarafından bir seminere davet edilmişsiniz. Yeniden Bilkentliler ile olmak size neler hissettirmişti?

Çok mutlu olmuştum. Genç arkadaşlarla yeni düşünceler üzerine paylaşımında bulunmak keyifliydi. Aslında biraz da hüzünlenmişim. Neden diyeceksiniz... Ben Bilkent'in değerini geç anladım. Babamın yönlendirmesiyle, Makedonya'dan sınavla gelen bir uluslararası öğrenci olarak adım atmıştım okula. Bilkent'in değerini biliyordum tabii ki, ama sadece akademik yanını. En iyi eğitimi aldık, inanılmaz bir kütüphaneden yararlandık, hocalarımız süperdi; ancak ben dersler dışında yeteri kadar aktif olamadığıma hayıflanırım hep. Öğrenci kulüpleri o zamanlar da vardı, şenlikler o zamanlar da vardı, sosyal etkinlikler o zaman da vardı; bense çalışıyordum hep, Yaz Okulu'na bile gidiyordum tatil yerine. Hatta burs da kazanmıştım ikinci senemde. Halbuki hem akademik hem bireysel alanda zamanı yönetebileceğiniz bir atmosfer sunar Bilkent. Ben ders kısmında çakılı kalıyordum.

ABD'deyken bu ölü toprağı attım üzerimden. Kampüste ne varsa katılmaya çalıştım; filmler, müzeler, kulüpler derken içimde o boş kalan yere geç de olsa eriştim. Keşke Bilkent'te kendime daha çok zaman ayırsaymışım. Sadece finansı ya da ekonomiyi değil, hayatı da, dünyayı da sorsaymışım hocalarıma. Bu satırları okuyan öğrenci arkadaşlar varsa bunu yapsınlar. Bilkent bir dünya, sadece akademi değil. Duygusal zekamı beslemeden, çalıştığım derslerin bir anlamı olmuyor. Kendine yabancılaşıyor insan.